

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΤΑΝΗ

Στὸ ἔβγα τοῦ χειμῶνα μιὰ μέρα, γιορτὴ μέρα, ἔκανε μιὰ καλωσύνη ἀπὸ κείνες ποὺ ἔρχονται στὸ χρόνον μιὰ φορά. Ὅλα τῆς φύσης τὰ δημιουργήματα, ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς γῆς ὡς τὸ μικρὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰ-
χανε φτιάσει ἓνα ἁρμονικὸ σύμπλεγμα μέσ' στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Οἱ ἄνθρωποι ἕνας ἕνας γαληνεμένοι γύ-
ριζαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά. Πολλοὶ σταματούσανε μπρὸς στὸ ἄλογό τους, ποὺ ἦτανε δεμένο στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τους, γιὰ νὰ τὸ περιποιηθοῦνε. Πιὸ πάνω, ἀπέναντί μας, ὁ Δάζος εἶχε βγάλει ὤξω τὸ πουλάρι του, ποὺ ἦτανε σὰν χέλι ἀπὸ τὴν καλοπέραση. Αὐ-
τὸς μὲ δυὸ ἄλλους γειτόνους ποὺ καμαρώνανε τὸ πουλάρι μὲ τὰ χέρια τους στὶς ἀμασκάλες, κουδεν-
τιάζανε μὲ ἀπάθεια. Ὁ Δάζος μόνο βηματίζει κ' ἔκανε πῶς δὲν πολυπροσέχει τὸ πουλάρι, ποὺ τὴν ἡμέρα αὐτὴ μελέταγε ἀπὸ μέρες νὰ τὸ πρωτοκαθα-
λήσει. Κἄτι παιδάκια στὴ μέση τοῦς ἀκούγανε κά-
του ἀπὸ τὸ στόμα τους, μὲ τὸ κεφάλι γερμένο πρὸς τὰ πίσω.

Πλάι μας τὰ τρία ἀδέρφια εἰ Γαβραῖοι κοιτάζανε στὰ πόδια τὸ ἄλογο τοῦ ἀδερφοῦ τους τοῦ Βλάση, ποὺ τὸ εἶχε δώσει γιὰ ἀγῶγι τρεῖς μέρες.

Γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν πατέρα μου ἔδγαλα κ' ἐγὼ τὸ ἄλογό μας ὤξω, τοῦδωσα ταγή, τὸ ξήστρια, τὸ καθάρισα καὶ τῶδεσα στὸ παλουκάκι. Ὑστερα δειλὰ τοῦ ζήτησα τὴν ἄδεια νὰ πάω στὰ πρόβατά μας.

— Πήγαινε, μοῦ λέει, νὰ φέρεις κι αὐτὸν τὸ χρι-
σιανὸ, τὸν τσοπάνη μας, νὰ τοῦ κάμουμε τραπέζι, γιὰτὶ τὸ σπίτι μας δὲν τὸν ξαίρει.

Μιὰ ὥρα βάδιζα. Ὁ δρόμος εἶτανε χιλιοφαγωμέ-
νος ἀπὸ τίς ρόδες τῶν κάρρων καὶ νὰ τὸν περπατή-
σεις δὲν μπορούσες.

Ἀριά, ἀριά ἀπαντοῦσα διαβάτες ἦσαν εἰ μισα-
κάτορες κι ἄλλοι χωριάτες τῆς ἐξοχῆς μὲ τὰ κάρρα τους, ποὺ πήγαιναν στὴν πόλη νὰ πουλήσουν λαχα-
νικά στὸ παζάρι. Ἀπάντησα τοῦ γειτόνά μας τοῦ Βατιμπέλα τὸ μισακάτορα, ἕνας Κεφαλονίτης κοντὸς ποὺ περπατοῦσε σὰν τὴν πάπια. Μίλαγε χαρούμενα μὲ τὸ γιό του καὶ πιὸ πίσω ἀκολουθοῦσε ἡ γυναῖκα του. Ὅλοι μὲ χαιρετάγανε μὲ λυγερὰ κουνήματα.

Ἔφτασα στὸ μεγάλο χαλικωμένο δρόμο, τὸν δη-
μόσιο ποὺ λέγαμε, καὶ σένα τέταρτο θάφτανε ἐκεῖ κάτω στὴ θάλασσα. Ἐδλεπα στὴν ἀπὸ ὅδῳ ἄκρη τῆς παραλίας τὴ στάνη μας καὶ ἀκουγα τὸ συνηθισμένο μουγκριτὸ τῆς κουρούτας.

Ὁνομάζαμε κουρούτα ἓνα μέρος τῆς θάλασσας κοντὰ στὴν παραλία, εἶχε περιφέρεια μὲ ἀχτίνα τρι-
άντα μέτρων καὶ ὁ κύκλος αὐτὸς εἶτανε πολὺ βαθύς, εἶχε βύθι μέσα του πολλὰ κ' ἔκαμνε ἀφαλοῦς. Ὅτι περνοῦσε ἐκεῖ ἡ καὶ ἡ κολιμπιστής ἡ κανένα πρό-
βατο ἂν ἄρπαζε ἀπὸ τὴν παραλία, ὅλα τὰ κατάνιπε.

Ἡ δραγάτα τῆς στάνης εἶτανε σκεπασμένη ἀπὸ φτέρες καὶ στὶς τρεῖς πλευρὲς τῆς φραζότανε ἀπὸ μιὰ σειρὰ δεμάτια κληματοῖδες. Μέσα ἀναπαδόντανε τὰ νυσταγμένα πρόβατα. Ὁ Γιαννάκος ὁ τσοπάνης μας μὲ ἀκουμπησμένη τὴν πλάτη του σένα στύλο τῆς δραγάτας καὶ τὰ πόδια τεντωμένα, κοιμότανε ἡσυχᾶ. Ἡ σκληρὴ ἐπιδερμίδα τῶν χοντρῶν βλεφάρων του δὲν ἐσκέπαζε ὁλότελα τὰ μάτια του τὰ κοιμισμένα, μόνο ἄφινε νὰ φαίνεται μιὰ λεπτὴ γυαλάδα. Φυ-
λάχτηκα νὰ μὴν κάνουμε θόρυβο γιὰ τὸν ἐρχομό μου εἰ δυὸ μαντρόσκυλοι, ποὺ ἦσαν κουλουριασμένοι στὴν ἄκρη, καὶ κάθησα χάμου.

Μὲ τόση καλοκαιριὰ ὡς τόσο ἡ θάλασσα βούτζε δυνατὰ, σὰ νὰ φοβέριζε τὸν οὐρανὸ. Πρέσεχα τὸν ἥρε-
μο ὕπνο τοῦ Γιαννάκου καὶ χαϊρόμουνα ποὺ τὸν ἔδλεπα γιὰ πρώτη φορά νὰ βρίσκει ἡ ἄγρια του ζωὴ τὴ γαλήνη καὶ τὴν εὐχαρίστηση στὸν ὕπνο. Σὲ λίγο ὅμως ὁ ὕπνος του ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνῆσυχος. Τὸ στήθος του ἀνεδοκατέβαινε καὶ ἀκουγότανε ἡ φου-
σκανάσα του. Φοβήθηκα μήπως τοῦ χάλασα ἐγὼ τὸν ὕπνο καὶ τραβήχτηκα πιὸ πέρα καὶ πρὸς τὰ πίσω. Μιὰ στιγμὴ ἔπαψε τὸ ἀσκομάχημα καὶ ἀνεδοκατέ-
βαιναν τὰ σκληρά του χεῖλια. Ὑστερα μαζὶ κουνι-
όνταν τὰ χεῖλια καὶ ἀσκομάχαγε κι ὅλας. Ὁ ἥλιος ἔσπρωξε τὴ σκιά ἀπὸ τὸ γερό του κεφάλι καὶ τὸ μισό του σῶμα. Ἀρχισε νὰ παραμιλάει μουρμουρι-
στὰ καὶ κάποτε νὰ δυναμώνει τὴ φωνή. Ἐνας τρό-
μος μ' ἔπιασε γιὰτὶ φαντάστηκα πῶς ἐγὼ ἤμουνα ἡ αἰτία ποὺ ἀνησύχησε ὁ ὕπνος του καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω.

— Ἄς πάγω πρώτα, εἶπα, νὰ τοῦ ἀκούσω μιὰ λέξη.

Ἀφικράστηκα μ' ἐπιμονὴ νὰ τοῦ ἀρπάξω μιὰ λέξη, ἀλλὰ τίποτα. Τράβηξα πρὸς τὰ πάνω ὡς τρι-
άντα βήματα καὶ πάλι κάθησα νὰ περιμένω τὸ ζύ-
πνημά του. Σὲ λίγο ἀκουσα ἓνα δυνατὸ φτέρνισμα καὶ σὲ τρία λεπτὰ σηκώθηκε ἀπότομα, ἔκανε μιὰ σύντομη στροφὴ καὶ στάθηκε κατὰ τὴ θάλασσα πα-
ραμιλώντας.

Προχώρησα καὶ μόλις τὸν πλησίασα γύρισε κ' ἔρριξε τίς σιδερένιες του ματιές ἀπάνω μου. ^{καὶ ἐκεῖ} ~~ἐκεῖ~~

— Ἐδῶ 'σαι; μοῦ λέει, κ' ἔξυσε τὸ μέτωπό του.

Τὰ σκυλιὰ ζύπνησαν, καὶ πῆδαγαν χαρούμενα ἀπάνω μου, ὁ ἀράπης πῆδαγε πάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, ἂν καὶ στεκόμουν ἀρδύς, ἐνῶ ὁ μπαμπιλης στήριζε τὰ μπροστινά του πόδια στὰ πόδια μου καὶ καθιστὸς κούναγε τὴν οὐρά του.

— Ἀφεντικὸ, μεῦ λέει ὁ Γιαννάκος, κακὸς τα-
μπουλάς θὰ μὰς βαρέσει ἀπόψε. Ἀκοῦς νὰ φτερνισθῶ στὸν ὕπνο μου; Ἀνὲν ὑπάρχει χειρότερο πράμα. Ὁ ξαδερφός μου ὁ Πάνος, ποὺ τὸν μάγεψε ἡ κόρη τοῦ Βατοῦφα καὶ φτερνίστηκε στὸν ὕπνο του, ἀπὸ τότε τὸν ἔπιασε τὸ χτικιὸ κ' ἔλιωσε στὸν ἀπάνου κόσμο. Σὲ στοιχωμένη θέση κοιμώμουνα. Στὸν ὕπνο μου κα-

ταλάβαινα πώς κάποιες λεπτές φλέβες της γης γεμάτες νερό τρέχανε στο μέρος που κοιμώμουν, όπου κάποτε φουσκώνανε πολύ και με σέρνανε. Ός τὸ δειλινὸ κάτι θὰ δειλήσει. Ἡ θὰ πλακώσει μεγάλη μπόρα και θὰ λασπώσουν ἕνα γόνα τὰ βαρκὰ ἐδῶ γύρο, ἢ θὰ ξεχειλίσει τὸ ξεροπόταμο και θὰ μᾶς ρίξει τὸ κοπάδι στὴν κουρούτα· κάτι θὰ μᾶς βρεῖ. Μπορεῖ τὸ βουκολιὸ τοῦ Ντελμπέρη νὰ φρενιάσει και νὰ σκορπιστεῖ μανιασμένο στὸν κάμπο.

Φαινότανε πὼς εἶχε πλήρεια τὴ συναισθηση τοῦ κακοῦ ποὺ μελέταγε. Τὸ πρόσωπό του με φόβιζε, γιατί πρώτη φορὰ τὸ εἶδα νὰ φανίξει κινήσεις. Ἄλλοτε ἔμεινε πάντα ἀτάραχο, γιατί με τὰ πρόβατα ποὺ ζούσε οὔτε μάθαινε τίποτε οὔτε μίλαγε με κανέναν. Σπάνια διέκρινες ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὴν ἐσωτερικὴ ψυχικὴ κίνηση. Μόνο λόγου χάριν τὴν ὥρα ποὺ κόπριζε ἕνα ἄρρωστο πρόβατο και κείνος πήγαινε νὰ φάξει τὴν κοπριά, μόνον ἐκείνη τὴ στιγμή ἔδειχνε κάποια ψυχικὴ κίνηση κουβεντιάζοντας μόνος του. Κάποτε ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ τοῦ δώσει κουράγιο τοῦλεγε : «Σώπα Γιαννάκο και θὰ σοῦ τὰ φτιάξω ἐγὼ με τὴ χήρα». Αὐτὸς τότε ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του κἄτι φωνές σὰν ξεροβηξήματα. Τριάντα χρόνια δούλευε αὐτὸν τὸν κάμπο, μὰ τὴν κυριότερη δουλιὰ ποὺ ὑποχρεωνότανε νὰ κάνει, ἦτανε νὰ καθαρίζει τις γράνες και τὰ χαντάκια ὁλονῶνε. Τελευταίᾳ ὁ πατέρας μου τοῦκοψε αὐτὴ τὴν ἐλευθερίαν και τὸν κατάφερε νὰ τὸν πάρει στὰ πρόβατά μας.

Ὁ Γιαννάκος ἔκανε τὸ σταυρό του, σταύρωσε τὰ χέρια του, κοίταξε μακριὰ και περίμενε ὥρα τὴν ὥρα.

Ἀρχισα κ' ἐγὼ νὰ συναισθάνομαι τὸ κακὸ και σὰν κοίταζα τὸ παραλλαγμένο πρόσωπό του μ' ἔπιανε φρίκη.

— Μὰ και δὲν εἶνε λίγο τὸ κακό, σκέφτηκα, νὰ φτερινιστῇ στὸν ὕπνο του. Αὐτὸ στὰ μέρη μας τὸ ἔχουμε γιὰ μεγάλη ζωτικὴ συνεργειὰ, ἀπὸ κείνες ποὺ σαστίζουν τὰ παιδιὰ. Αὐτὰ μόνο μερικοὶ γέροι τὰ γνωρίζουν κάπως.

Ἀνέδθηκε στὸ πεζούλι τοῦ πηγαδιοῦ και κοίταζε κατὰ τὸ βορρὰ στὸ ψηλότερο χωράφι, ποὺ χωριζόταν ἀπὸ τὸ δικό μας μὲνα χαντάκι. Κοίταζε ἀνήσυχος σὲνα σημειὸ και ὁ γύρος τοῦ προσώπου του ἔδειχνε πὼς σταμάταγε ἡ ἀναπνοή του. Μιὰ στιγμὴ σφίχτηκε κ' ἔχωσε τὸ κεφάλι του στοὺς ὤμους. Τὸ πρόσωπό του ὁλοένα σκοτιζότανε. Ἐνῶσα πὼς ἔδλεπε τὸ τρομαχτικὸ κακό, ποὺ τὸ περίμενε με ψυχραιμίαν και ἀνατρίχιασα. Θέλησα νὰ τοῦ μιλήσω μὰ πιάστηκε ἡ ἀναπνοή μου. Πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὴν δρασή μου μιὰ ψευδαίσθηση σὰν εἰκόνα δασκάλου ὅπου τὴν ὥρα ποὺ δίδασκε τὰ παιδιὰ ἄξαφνα ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι και τὰ χτύπαγε.

Θέλησα ν' ἀποφύγω τὸ Γιαννάκο και πέρασα ἀπὸ μπροστά του ἐπιφυλαχτικὰ κοιτάζοντάς τον φοβι-

σμένα. Προχώρησα ὡς τριάντα βήματα και ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὕψωμα ἀντίκρυσαν νέο θέαμα.

Ἦσαν ὡς τριάντα κορίτσια τοῦ σχολειοῦ, δυὸ-δυὸ καθισμένα σὲ μιὰ γραμμὴ. Δέκα λεπτὰ κοίταζαν χωρὶς νὰ νιώσω καλὰ τί ἔδλεπα. Μετὰ, αἰσθάνθηκα νὰ βαθαίνει τὸ στήθος μου ἕνα πράμα στρογγυλὸ σὰν πέτρα, μιὰ στιγμὴ κοίταξα ψηλὰ γιὰ νὰ ξεχαλιστῶ και κατόπι ἔρριξα τὸ πρόσωπό μου κάτω. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκουγα τόσο πολὺ τὸν τρομαχτικὸ θόρυβο τῆς θάλασσας ποὺ φαντάστηκα ἔτι φοβέριζε νὰ σκεπάσει τὴ γύρο περιφέρεια. Ἀμέσως πήγα στὸ χαντάκι και στάθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα ἀθάνατο, ὅπου ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σπαθὰτα φύλλα του ἔδλεπα καλὰ και με παραθάρρια. Ὅλα τὰ κορίτσια φορούσανε τὸ ἴδιο φόρεμα, μαῦρο γυαλιστερό με γκρενὰ σειρήνια στίς ἄκρες και δυὸ στὴν περιφέρεια τῆς μέσης. Ὅπως κάθονταν τὸ εἶχαν μαζέψει ὡς στὴ μέση, και τὸ ἐσωτερικὸ γκρι φόρεμα ἔφτανε ὡς τὰ γόνατα. Ἀπὸ τις κάθε δυὸ ἢ μιὰ ἦτανε κίπως ξαπλωμένη και στήριζε τὴν πλάτη της στὰ δυὸ της χέρια, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἐκλινε πρὸς τὰ ἑμπρός. Ἡ ἄλλη καθισμένη χωρὶς κάλτσες εἶχε μαζέψει τὸ ἕνα πόδι και τὸ ἄλλο ἔτριβε ἀπαλὰ μὲνα ὕγρὸ φουσκωτὸ σφουγγάρι. Αὐτὲς τις δυὸ στάσεις εἶχαν ὅλες χωρὶς καμιά ἄλλη κίνηση και καμιά κουβέντα. Οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔφεγγαν και δὲν ἔκαιγαν, αὐτὰ τὰ ἔφηγα παιγνίδια κι' αὐτὲς τις χάρες τις ἐνέπνεαν. Πρὸς τὸ μέρος μου και κάτω ἀπὸ μιὰ λεμονιὰ κάθονταν κουβεντιάζοντας οἱ δυὸ δασκάλες εἰ καλόγριες. Ὁ Γιαννάκος με τὰ δυὸ του χέρια στηριζότανε στὴν ἀγκλίτσα του και ἀκουμπώντας ἀπάνου τὸ κεφάλι ἔδλεπε κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του πρὸς τὸ μέρος τῶν κοριτσιῶνε ὅπου εἶχε γυρισμένες τις πλάτες του.

Ἐδλεπα ἀκατάπαυστα και τὰ μάτια μου τσούζανε. Θυμάμαι ποὺ ἄλλοτε μοῦ παρουσιάζονταν τὰ φύλλα τοῦ ἀθάνατου μπερδεμένα και εἰ ἀγκαθωτές μύτες του στρεφόντανε στὰ μάτια μου, και ἄλλοτε μοῦ ἐρχότανε νὰ πῶ ἕνα τραγούδι με ἑλὴ μου τὴ φωνή. Ἀπὸ τὸ πολὺ κοίταγμα μοῦ φανερώθηκαν εἰ κοπέλες με τὴν ἴδια στάση και τὴν ἴδιαν σειρά ὡς πέντε μέτρα ψηλὰ και τὰ σύγνεφα κατέβαιναν πρὸς τὰ κάτω, ὅπου ξεμαλλιάρικά τις σκεπάζανε χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ κρύψουν κάπως τὰ γυμνὰ πόδια και τὰ κατάλευκα πρόσωπά τους. Τὸ δράμα αὐτὸ με τὴ μακάρια γαλήνη τους ποὺ βυθιζότανε μέσ' στὴν κουφάλαν τοῦ στερεώματος εἶτανε σὰ μιὰ ἱεροτελεστία.

Τότε θυμάμαι ἕνας κρύος ἰδρὸς κατέβηκε σὲ μιὰ λεπτὴ σειρὰ στὴ βραχκοκαλιὰ μου και μετὰ χτύπαγε μέσα μου κάτι σὰ λαστὸς και τράνταζε τὸ στήθος μου. Σὲ λίγο αἰσθάνθηκα σὰν κάποιο κομμάτι νὰ φεύγει ἀπὸ τὴν καρδιά μου και νοῦρθε μιὰ ἀντρεωσύνη και μιὰ ἀπέραντη ἐπιθυμία ποὺ ἔκανα δυὸ δὴ-

ματα για να τρέξω απάνω τους. Άκουγα τὸ θόρυβο τῶν κυμάτων ποὺ σκάζανε καὶ τῶν ἄλλων ποὺ στά- νοιχτὰ μουγγρίζανε καὶ μετὶ παρομοίαζε σὰ νᾶπαι ζαν ἑκατὸ πιάνα κ' ἑκατὸ βιολιά.

Βλέπω τίς κοπέλλες νὰ συναλλάζουμε καὶ μιὰ νὰ παίρνει τὴ στάση τῆς ἄλλης. Αἰστανόθηκα τὸν ἑαυ- τό μου πολὺ κοπιασμένο καὶ στὴν καρδιακὴ χώρα κάτι ἔστεκε στεγνὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει νὰ ξεθυμάνει ἢ ξερὴ ἀναπνοή μου καὶ ὁ ἑλαφρὸς μου στεναγμός. Εἶδα τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ νᾶρχεται ἐδῶθε καὶ κλονιζόμουν σὰ νὰ νύσταζα. Μὲ μιᾶς τότε κά- θισα. Μὰ σὲ πέντε λεπτὰ σηκώθηκα πάλι κένῳ ἔδλεπα, κουδούνισε τὸ κεφάλι μου καὶ βάρυναν οἱ κροτάφοι μου. Κοίταξα λίγο χάμου καὶ μετὰ, περὶ- ἔλεψα γύρο.

Μακριὰ τὸ τραῖνο πέρασε σὰ σάιτα καὶ πιὸ δὴ στὸ χωματένιο δρόμο ἓνα παιδί πιασμένο ἀπὸ τὰ τσιγγέλια τοῦ σαμαριοῦ χοροπηδοῦσε ζωηρὰ πάνου στὸ σαμάρι ἀπὸ τὸ τρέξιμο τοῦ ἀλόγου. Ἀπὸ τὸ με- γάλῳ πέρα χαλικομένον δρόμο ἐρχόταν ὁ κρότος τῶν κάρρων καὶ μοῦ φαινότανε σὰ νᾶβγαίνει ἀπὸ τὴν ἡσυχία τῶν μεσανύχτων.

Ξεκολλῶ μὲ κόπο τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ μέρος τῶν κοριτσιῶν καὶ βλέπω τὸ Γιαννάκο νὰ παρατηρεῖ κρυφὰ τὴ φυλάχτρα τῆς ἀγριελιάς. Τοῦ φώναξα νὰ κατέβῃ κάτω κι' αὐτὸς ἡσυχα ἀκούμπησε πίσω κέ- κανε τὸν ἀγροίκητο. Τὸν ἄφησα.

Ἐκοψα τότε πέντε φύλλα ἀθάνατου μὲ τὸ σου- γιά καὶ τὸ πρόσωπό μου ἔγινε πιὰ ὀλότελα φανε- ρό. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μοῦ φάνηκε πὼς τὸ σῶμα μου ἔμεινε γυμνόν. Τὸ σκυλὶ ὁ μπιρμπίλης, δὴ τὴν ὥρα αὐτῇ, ἔπαιζε ψευδοτραβώντας μὲ τὰ δόντια του τὸ παντελόνι μου καὶ σὰ γύριζα καὶ τὸν ἔβλεπα, χα- ρούμενος πῆδαγε ἀπάνω μου. Μιὰ στιγμὴ φεύγει τρεχάτος κοντὰ στὰ πρόβατα, τὰ σκορπάει καὶ τὰ κυνηγáει ἔλα γύρο. Τέσσερα μικρὰ νεογέννητα ἀρνά- κια πηδάνε κατὰ τὸ ψηλὸ χωράφι. Τότε τὰ κορίτσια, ποὺ φοροῦσαν κείνη τὴ στιγμὴ τὰ παπούτσια τους, ἔτρεξαν ἀμέσως χαμογελώντας μὲ τὰ χέρια τενω- μένα πρὸς τ' ἀρνάκια. Ἐγὼ βγήκα ἀπὸ τὸ χαντάκι καὶ προχώρησα κοντὰ τους· ὁ μπιρμπίλης τρέχει ἀπὸ μακριὰ μὲ τὰ ψηλά του πηδήματα καὶ τ' ἄ- γριά του ἀλυχτήματα κατὰ πάνω μας. Ὅλες ἔβγα- λαν μιὰ ψιλὴ φωνὴ τρόμου καὶ δὴ οἱ πιὸ σαστισμέ- νες πιάστηκαν ἀπάνω μου. Ἡ μικρότερη ἀπὸ τὸν ἀ- ριστέρό μου ὦμο καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ δεξιὸ μου μέρος μ' ἔσφιγγε τρεμουλιασμένα ἀπὸ τὸ φόβο τῆς σὰ νὰ ἤμουν αὐτὰ. Εἶχε πρόσωπο κρινᾶτο μὲ κοκκινάδια καὶ ἡ φούστα τῆς ἔδειχνε πὼς δύσκολα χόραγε τὸ εὖρωστο καὶ σπαργωτὸ σῶμα τῆς

Στὴν ἀρχὴ τὸ σκυλὶ γαύγιζε, μετὰ ἔπεσε μπρο- στὰ μας ἀνάσκελα καὶ τεντώνοντας τὰ δυὸ πσινά- πόδια του πλάγια καὶ τὰ μπροστινά του. λίγο ψηλόν-

τερα γκρίνιαζε τρίζοντας τὰ δόντια του. Τὰ δροσερὰ μὰ φοβισμένα λόγια τῆς μεγάλης δὲν τὰ καταλά- βαινα, γιατί τ' ἄφτιά μου ἐκείνη τὴ στιγμὴ κουδού- νιζαν δυνατὰ. Θυμάμαι μόνον ποὺ ἔλο μ' ἔσφιγγε κ' αἰσθανόμουν τὰ σωθικά μου κολλημένα. Γύ- ρισα καὶ τὴν ἔπιασα μὲ τὰ δυὸ μου χέρια σφιχτὰ ἀπὸ τὴ μέση γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνω κείδα τὰ μάτια τῆς γεμάτα αἷμα. Κατόπι ἔσκυψα νὰ πιάσω τὸ σκυλὶ καὶ χωρίσαμε.

Πιὸ πέρα οἱ δασκάλες μὲ πολλὰ λόγια καὶ βια- στικές χειρονομίες βάζανε τὰ κορίτσια δυὸ δυὸ στὴ γραμμὴ. Τὰ καπέλα τους εἶχανε μεγάλο κύκλο σὰν φωτοστέφανο ἀγίων, ποὺ πάνω εἶτανε ντυμένοι μὲ μαῦρο βελούδο καὶ ἀπὸ μέσα μὲ κίτρινο μεταξωτό. Στὸ δεξιὸ μέρος τῆς κορδέλλας κρεμόντανε λίγο σὰν φούντα, ἀσημένια κρόσια πηγάζανε ἀπὸ τὴ μέση ἀσημένιου δίσκου καὶ πετοῦσανε σάιτιές ἀπὸ ἀντη- λίες.

— Φεύγουνε φώναξα ἢ μᾶλλον ρέκαξα σὰν πά- πια.

Μιὰ βαρυκίνητη σειρὰ περνοῦσε ἐμπρὸς μου. Πρό- σεξα νὰ ἴδῳ τὴ γνωστὴ μου ἀλλὰ δὲν τὴν ἀναγνώ- ρισα. Ἐγίνα μανιακός, προχώρησα λίγο, πάλι δὲν τὴν εἶδα. Μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα στὴ γραμμὴ ἓνα κί- ριτσι μονάχο δίχως τὸ ταῖρι του. Στρίψανε καὶ προ- χωροῦσανε ἴσα ἀπάνου κατὰ τὸ τοῦμπι.

Μιὰ στιγμὴ σούφρεσα τὸ πρόσωπό μου κέκανα μὲ τὰ δάχτυλα μπροστὰ μου κάτι σὰν πινελιές γιὰ νὰ ζωγραφίσω καὶ νὰ χωρίσω γύρο τῆς φύσης τῆς ἀπόχρωσης. Στεκόμουν αὐτοσχεδιαστικὰ καὶ φαντασιό- πληχτος.

— Φεύγουνε φώναξα πάλι, πιὸ δυνατὰ καὶ κάπως θυμωμένα.

Μέσα μου αἰσθανόμουν νὰ περνοῦνε σὰν ἡλεκτρι- κὰ ρεύματα. Βλέπω τὸ ἔδαφος μπροστὰ μου νᾶνεδο- κατεδαίνει σὰ νὰ βρισκόμουν σὲ φουρτουνιασμένο πλῆθος. Σφύριξα νᾶρθουν τὰ σκυλιά, ἀλλὰ δὲ φάνη- καν. Τὸ ἔδαφος ἔσο πῆγαινε ἀνεδοκατέβαινε πιὸ χαμηλὰ καὶ πιὸ ψηλὰ, ὥς ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ κρα- τηθῶ πούθεν κἔπεσα πρὸς τὰ πίσω μισοαναί- σθητος.

Θυμάμαι μόνον ποὺ ἀκουγα κοντὰ μου τὰ σκυ- λιά νὰ γουργιάζουν καὶ ἐπὶ ρώτησα «Ποῦ πάω;» καὶ ἀμέσως μιὰ ἀνθρώπινη κοντὰ μου φωνὴ μοῦ ἀπάν- τησε. «Καλὰ πᾶς». Καὶ δεύτερη φορὰ εἶπα «Θέλω νὰ λυτρωθῶ» καὶ πάλι μοῦ ἀπάντησε «Ἔτσι θὰ λυ- τρώνεσαι»!

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΚΑΡΑΛΗΣ